

השתלת-כליות

השתלת-הכליות הראשונה נערכה בצרפת על-ידי רומא צרפתי בשנת 1903/4. הרומא לקח כליה אחת מאשה בריאה והעביר אותה לאשה חולה. שתי הנשים מתו. בעיקבות זאת נפסקו ההשתלות למשך 50 שנה.

ב-1959 ערך רומא אמריקאי קאי השתלת-כליות בארצות-הברית והחולה הבריאה, מאז מכועים השתלות-כליה בכל העולם. בארץ נערכה השתלת הכליה הראשונה ב-1968 בידי הפרופסור דוד ארליך. ההשתלת הצליחה ומאז נעשות גם בארץ השתלות-כליה.

מדוח רומאי אמריקאי ב-1968 עניין השתלות-כליה, שראה אור ב-1983, מסתבר שעד אז עמד אחוז-ההצלחה של השתלת-הכליה על 80%. מאז עברו כמה שנים ואחוזי ההצלחה אף גדלו. הרפואה ניצחה את הסרטן.

מדוע כליה?

שלוש התמקידים העיקריים של הכליות הם:
 (1) הוצאת הפסולת מהגוף.
 (2) יצירת השתן ומכאן גם איוון הנוזלים בגוף.
 (3) איוון רמת לחצי-הדם.

כליה לאחיו, והאח הסכים מייד. אך אז נחרדה האם: "פחדתי שתחת ילד אחר חולה, יהיו לי שני ילדים חולים ואני אהיה אשמה. לא יכולתי להסכים לזה." רציון התרומה של כדמישפחה ירד.

בטן חרושה שני החורים הקטנים יותר בביטנו של אשר הם הוכנסה תמיסת הדיאנול. התמיסה עשתה את פעולת הכליה ונפלטה שוב

המשיך אשר ללכת עם השקית הצמודה לגופו. לעיתים הוא סבל מזיהום בחור שבבטנו ואף סבל מכאבים, אבל התיקוה עזרה לו להחזיק מעמד.

מעל הפרק, ואשר סבל שוב ממצביירו איזמים והרגיש שאפסו סיכוייו. אבל בביליטון הרגיעו אותו והודיעו לו שהוא נרשם בתור להשתלה ובגלל גילו הצעיר הוא יקודם בתור. בינתיים

לתוך השקית שאותה נשא עימו כל העת. את שקיות התמיסה היה עליו להחליף ארבע פעמים ביום, יום ביומו. הצלקת הארוכה שעל גופו היא צלקת הניתוח להשתלת כליה, שמנע ממנו סבל רב ואף הציל את חייו.

בפברואר ב-9.30 בבוקר צילצל הטלפון בבית מישפחת ששון. אשר ענה לטלפון. היה זה הרופא שלו שאמר: "בוא אני חושב שיש לנו כליה מתאימה בשבילך." אשר לא אמר מילה להוריו. הוא לקח מונית ונסע לבית-החולים. חיכו לו שם, ערכו בדיקות אחרונות, נתנו לו לחתום על טפסים והשכיבו אותו במיטה. "לא פחדתי ככלל. הרגשתי שימחה שאני הולך להציל את עצמי או לגמור עם הוועה הזאת." רק כששכב במיטה הירשה לצוות להודיע להוריו שהוא עומד לעבור את הניתוח.

מספרת האם: "קיבלתי את ההודעה והתחלתי לרעוד. צעקתי משימחה ובכיתי מפחד כל הדרך לבית-החולים. חשבתי מה אני אעשה אם הוא ימות בניתוח. טילפנתי לכל המישפחה ובי-קשתי שירליקו נרות בשביל הילד. פחדתי כל-כך. כשבאתי לבית-החולים הוא כבר היה בתוך חדרי-הניתוח ולא נתנו לי לראות אותו.

"ישבתי בחוף עם בעלי ולא דיברנו. רק התפללנו כל הזמן. אחרי שלוש שעות יצא דוקטור שמואלי, שהוא הבן אדם הכי טוב בעולם, ואמר לנו שהניתוח הצליח. לא יכולתי להפסיק לבכות מרוב אושר. הדוקטור הציל את הילד שלי. נתן לי אותו במתנה. שאלוהים ישמרו על שניהם."

ההחלמה היתה מהירה. אחרי שלושה שבועות חזר אשר הביתה עם צלקת נוספת על הבטן ועם תיקוה לחיים חדשים. "לא התעניינתי של מי הכליה. אמרו לי שהיא של בחור צעיר. לא שאלתי יותר שאלות, כדי לא להביך אף אחד. אני מודה למישפחה של הבחור הצעיר שנתנה לי חיים. אני עדיין נוסע לביקורת בבית-החולים ומקווה לחזור בקרוב לעבודה.

"הלקוחות שלי התגעגעו אלי. אני יודע, כי טילפנו אלי והתעניינו בי. אני חושב שאתחיל גם לצאת ולבלות כמו בחורים אחרים בני גילי. מקווה למצוא חברה — הרי עכשיו אני בריא. אבל יחד עם החזרה שלי לחיים נורמאליים אני אקדיש מאמצים ומרץ כדי לשכנע כמה שיותר אנשים להסכים לתרום אברים להשתלה במיקרה מוות. אני חושב שאני חייב את זה לאנשים שעוברים עכשיו את הוועה שאני עברתי."

דניאלה שמי צילם: אלי דסה

חוכף המכורסמים כל כוכבי ישראל עברו חפיפה מ-החת לידיו של אשר. אשר מכיר את כולם. שחקנים, זמרים, אנשי-תיקשורת ואחרים. אשר מקווה לחזור בקרוב לעבודה במספרה. "הלקוחות שלי התגעגעו אלי. אני יודע, כי טילפנו אלי והתעניינו בי." הוא אומר. בתמונה מימין: אשר בעבודתו במספרת ג'קלין. בתמונה התחתונה: עם הזמר חיים משה שאותו הוא מעריץ.

